

Skrönan om den lilla staden och

Udo Meier

Take a walk
on the wild site

Manhattan

en novell av
Lena Torp

TORP FÖRLAG

Skrönan om

Udo Meier

Lena Torp

www.torpförlag.se

Text och omslag

©Lena Torp

2023

Skrönan om Udo Meier
är en satirisk skildring om hur det går när
kultursnobbar och kommunala beslutsfattare
luras av en murare.
Eller var det så att de bedrog sig själva?

En skröna från småländska höglandet.

S. P.
in memoriam

Udo Meier

Han öppnade garageporten och backade vant det nedtyngda släpet in i verkstaden. Cementen i den stora lådan på flaket var som tjock gröt och det var ett drygt arbete för hans trötta kropp, att skyffla ut allt på masonitskivan på golvet.

Han sträckte på sig och kliade sig i nacken, det var egentligen synd att slänga det. Den småländska snålheten gjorde sig påmind som alltid, när det blev saker över från ett bygge som antigen skulle till tippen eller sluta som ved. Förbannade Johan som alltid ödslade med materialet, han lär sig väl först den dagen, han tar över firman. Han suckade, inget kom han på som han kunde använda cementen till.

En massa fågelbad kanske?

Medan han gick runt i verkstaden och letade saker, samlade han mindre bitar av armeringsjärn och stålnät. Han skannade med ögonen av hyllorna efter något att gjuta i och började lyfta på saker, drog ut och satte tillbaka. En stor spindel, skrämmd från sin bostad, sprang studsande förbi honom och försvann under släpet.

Ur spindelns nät, fiskade han den ena kulörta glasskivan efter den andra.

Han mindes projektet hemma hos en glasmästare och lyckan han kände, när han fick ta dessa fina glasbitar med hem.

Han vände dem i handen så att det lätt buckliga glaset fångade den infallande solen, de hade avrundade, mjuka kanter och var i lagom storlek. Han hade fått en idé.

Kapitel 1

Galleriet

Efter två timmars koncentrerat skapande satte han sig nöjd med sin pilsner i handen och betraktade sitt verk.

Mitt på verkstadsgolvet stod två manshöga skulpturer, dolda i sina gjutformar, ihopskruvade med tvingar eller skruv eller tejpade och stödda från alla håll med plankor som om de var skepp i torrdocka. Här och där stack glasskivor ut, som han noggrant hade torkat rent för cement med en gammal trasa.

Han nickade nöjd. Ja! Han hade den rätta känslan för proportioner. Under sin yrkesverksamma tid som byggmästare var det också han, med sina kreativa lösningar, som hade räddat en del arkitekters skinn.

Han mindes speciellt ett hus som skulle ha sett ut som en industrilada om inte han hade gått in och sågat ut fönster och dörrar på rätta ställena, eller när trappan till övervåningen var felvänd för att fungera, eller den gången då han fick öka takhöjden? Ja om det inte hade funnits vettiga byggare som han, hade folk fått ta trappan till sin övervåning genom ett fönster eller fått huga sig i halva huset eller gråtit varje gång de kom hem, för att huset var så fult.

Jo, han hade känslan. Kanske han nu skulle starta en ny karriär, nu när han snart skulle gå i pension.

Galleriet var egentligen ett rum med tre väggar för upphängning, den fjärde var ett stort skyltfönster med

glasdörr mot gatan. En dörröppning i en sidovägg ledde in till butiken.

Där sålde Vera presentartiklar och lite inredning samt sina egenhändigt målade brevlådor som Siwert snickrade ihop av spillvirke.

Galleriet var ett rum som Vera erbjöds, när symaskinaffären bredvid hennes butik upphörde. Konstintresserade som både hon och hennes man var, hade de sett fina möjligheter med att införliva ett konstgalleri i sysslorna.

Denna dag stod Siwert och passade butik och galleri och det skulle han göra de två veckorna hans fru var på sin årliga inköpsresa. Sonen Johan var förberett på de lättare jobben han skulle sköta under tiden och Siwert var relativt lugn vid tanken, att han om det knep, kunde hoppa in och då hade giltigt skäl att tillfälligt stänga butiken.

Med rynkad panna försökte han komma på namn till sina två skulpturer. Ett bra namn måste de ha. ”Ett som ger associationer till något storslaget modernt eller farligt.” Han tittade tvärs över galleriet från sitt enbenta barbord. Det var helt tomt förutom de två skulpturerna som stod uppställda mitt i rummet, upplyst av flera halogenlampor.

De hade haft galleriet i två år nu, det hade gått bra, men det faktumet, att galleriet var en del av en presentbutik och att staden var liten, skrämde antagligen en del av de ”fina” konstnärerna. Därför hade de mest haft utställningar med oetablerade, okända konstnärer och en och annan finkonstnär utifrån, som av någon anledning inte hade kollat upp galleriet innan.

Nu hade en sådan finkonstnär backat ut och vänligen men bestämt lämnat återbud och det återstod tre veckor till att julen flyttade in med traditionella tomtar, prydnader, glöggdoft och julmusik.

Siwert hade då tagit med sig sina skulpturer som en nödlösning. Tomt skulle det inte få vara.

Han fylldes av stolthet när han betraktade det klara, färgade glaset i den råa uppåtsträvande betongen. I galleriets belysning uppstod ett spel av färgade reflexer och skuggor omkring skulpturerna som han aldrig hade kunnat förutse. Det såg så bra mycket bättre ut här, än hemma i verkstaden.

Detta skulle bli hans första utställning.

Siwert tänkte tillbaka på den första vernissagen. De hade annonserat och tipsat den lokala tidningen, de hade även informerat den lokala radion. De hade delat ut fina inbjudningar med konstnärens alster i tryck och arrangerat med pinnmackor och bubbel i kristallglas. Konstig musik hade flödat ur högtalarna, konstnärens musikval, och folk som de aldrig tidigare hade sett kom och var så trevliga och verkade känna varandra väldigt väl.

Siwert och Vera hade också haft trevligt, men det såldes inget av konsten som från galleriets väggar betraktade festligheterna med melankoliska eller blodsprängda ögon.

Nästa vernissage gick som den förra, med det undantag att det kom färre av den lilla stadens kulturelit och flera vanliga konstintresserade. Då var utställningen denna gång också en lokal keramiker som målade lite ved sidan om.

Ja, under dessa två år som galleriägare hade Siwert och Vera lärt mycket om etablerade konstnärer, som ofta är märkvärdiga av en eller annan orsak. Kanske för att de måste skilja sig ut från mängden. Med de som kom i början, konstelit, konstskribenter och övriga förståsigpåare, de köpte aldrig ett verk.

De riktiga kunderna, konstvänner, konstälskare de kom både på de etablerade konstnärers utställningar och på de lokala förmågors-. De var öppensinnade och de ville ha något att pryda hemmet med, något som inte skrämde barnen eller gjorde någon deprimerad, för det klarade de flesta att vara själva.

Siwert och Vera hade nästan tappat lusten att fortsätta, när en ung man hade stigit in i butiken och frågat om han kunde få ställa ut. Hans tavlor var fina, balanserade tyckte Siwert och de sålde bra.

Sen följde en både rolig och god tid för galleriets omsättning. Lokala förmågor ställde ut och fick uppskattning av gemene man som handlade konst som aldrig för. På vernissagerna kom knappast någon av ”kulturnissarna” som Vera kallade dem. Och tidningens speciella kulturskribent dök aldrig upp, fast Vera noga tipsade den lokala redaktionen.

Det var nog så att det lilla galleriet hade hittat sin plats och mer kunde man inte begära.

Siwert suckade. Det stack till lite, när han tänkte på hur fin konst passerat och som inte ansågs som riktigt konst i vissa ögon. Alla som drömmer om att få ut sin konst till museer och biennaler och bara får se sig om-åka av neurotiska

navelskådare och på sin höjd någon enstaka vettig etablerad-,
tänkte han.

Nej! Nu fick han sluta tänka så negativt och börja jobba.
Han textade det första namnet på en bit avrivet papper.

Som han stod där, märkte han en del aktivitet utanför
skyltfönstret och strax därpå gick dörren upp.

”Snacka om trollet!” Tänkte han överraskad och lite
misstroget. Med hastiga steg mot honom kom den lilla
stadens tidnings speciella kulturskribent.

*
**

Kapitel 2

intervjun

Barbro Johansson hade jobbat upp sig på tidningen, från att vara semestervikarie på mottagningen av småannonser till att redigera familjesidorna.

Någon hade upptäckt hennes förmåga att formulera sig och satt henne på kulturredaktionens gnisslande kontorsstol. Namnet Språng hade hon gift sig till och behöll namnet efter skilsmässan. För att alla skulle veta hur fin hon var, lade hon till ett ”von” framför efternamnet.

Kulturredaktionen var och förblev henne och bara hon alla år därefter och nu närmade hon sig pensionsåldern. Inte så att det syntes jättemycket på henne, hon var en naturlig skönhet med vackra drag, fina tänder, smärt och smidig kropp och alltid oklanderligt, dyrbart och klassiskt klädd. Siwert hade aldrig sett henne med glasögon eller osminkad. Det hade väl ingen, tänkte han.

Dagen till ära, bar hon en svepande kamelbeige ullcape mot kylan, en knäkort klockad kilt med beigebruna rutor och höga bruna stövlar till. En fluffig rödräv låg runt hennes axlar och toppades av det nötbruna håret som satt som en hårt sprayad sfär, runt hennes glada ansikte.

Hon skakade lite som om hon skadade av sig kölden och blottade sina vita tänder i ett läppstiftstrött leende.

”Vem är konstnären?” Slängde hon ur sig, medan hon med ögonen höll Siwert i ett vänligt järngrepp.

Siwert började. ”Öh!Det är?! Låt mig se.”

Hans hjärna gick på högvarv och en annan Siwert än vanliga Siwert, tog över från magtrakten.

”Udo Meier”, Klämde han ur sig medan han bläddrade i sina papper. Var fick jag det ifrån? Tänkte han uppenbarligen chockad.

”Udo Meier?” Upprepade hon. ”-Har jag aldrig hört talas om. Var kommer han ifrån?”

Siwert som bannade sig själv för att ha försatt sig i en sådan knipa, tvekade lite. Han bläddrade fortfarande i papperna som för att hitta information i sin frus instruktioner. Han ursäktade sig och sa som det var, att han passade butiken för sin fru.

Barbro von Språng, smilade uppmuntrande och tänkte:

”Stackars man, måste stå här och passa sin frus butik och inget har han fått veta.”

Siwert återfanns sig snabbt, varför inte ljuga fullt ut? Om han talade om sanningen för henne, skulle hon bara fnysa, kanske inte synligt men ändå, och spankulera ut genom dörren igen.

Om han tog chansen att lura henne, vad kunde det kosta om han blev upptäckt? Han karriär som konstnär? Det kunde vara värt det.

Han fortsatte tövande; ”Jag vet inte så mycket, men....”
Började Siwert. ”Han är tysk och jobbar just nu i New York.”

Nu var Barbro på hugget. Ur sin Cape tog hon en liten brun handväska i mjukt skinn. Ställde den på barbordet

framför Siwert och fiskade fram ett block och en penna. ”Jag hoppas att du har tid?” Halvt frågade hon, halvt vädjade hon.

Siwert tänkte att här fanns en chans att undvika en direktutfrågning som kunde resultera i att han gjorde bort sig, men om hon skulle komma tillbaka en annan gång, skulle han kanske inte ha hjärta att lura henne eller också skulle Vera sätta stopp för dumheterna. Nu fanns tillfället för lite bus.

”Det går bra nu, med det lilla jag vet”, sade han beredvilligt.

”De är verkligen urbana eller hur?” Sade Barbro halvt vänt mot skulpturerna. ”Jag gillar dem verkligen!”

Det sista sade hon med eftertrycks så att det hettade till av stolthet i Siwert.

”Ja de är miniatyrer av stora mästerverk”, sa han käckt.

”Det ena heter Manhattan men det andra har vi inte uppgifter på än.

Han bläddrade igen i sina papper, nu mera för att ge sken av att han letade efter uppgifter.

Barbro skrev frenetisk och frågade. ”Blir det flera alster från Udo Meier som kommer att ställas ut?”

”Nej jag tror inte det, för han är väldigt upptagen med sitt arbete i USA. Det här är det enda vi fick att ställa ut.”

”Vad arbetar han med i USA?” Frågade Barbro med uppenbar nyfikenhet.

”Med ett stort offentligt uppdrag för regeringen”, svarade Siwert, som om det var det mest självklara hans utställare gjorde, när de inte gjorde den lilla staden äran att visa deras världsberömda alster i hans galleri.

”Vet du vad det uppdraget består i?” Frågade Barbro, med ögonen vilande i blocket.

”Jag är inte helt säker, men det är i samarbete med kända popkonstnärer”, svarade Siwert aningen skrytsamt.

Mäkta imponerad, lyste Barbro upp. Hon föreslog gissande:

” Kan det vara Andy Warhol?”

”Det låter bekant och det är flera också, men vad jag vet har han i alla fall skapat flera fredsmonument i världen.”

Barbro vände snabbt blad i sitt block, utan att ta sin nu hungriga blick från Siwert. ”Vem mer samarbetar han med då? Lou Reed?”

”Jag är så dålig på namn”, klagade Siwert undvikande och fortsatte: ”Det var en som var musiker som han arbetade med och de har tillsammans skapat ett par monument i NewYork och Bryssel.”

”Udo har visst också varit i Sverige”, insköt Siwert i ett nytt infall. ”Och han tycker om Sverige för här är så fin natur.”

Siwert var imponerad över sin egen kreativitet, men betänklig över att hans muntliga utsvävningar skulle straffa sig.

Han var stel i hela kroppen av anspänningen och bytte ställning. Det var då han märkte att hans fötter hade domnat, ett behärskat stön undslapp honom av smärtan. Benen kändes som käppar direkt nedstuckna i skorna.

Barbro uppfattade Siwerts stön och vridning som att han var uttråkad och lyfte upp blocket.

”Jag vet att det inte är mycket i utställningen, men de är ju så fantastiska! Har du något emot att jag tar ett par bilder?”

Ännu en av Barbros meriter var en 2 poängskurs i fotografi, resten hade hon lärt själv.

Resolut drog hon en reell kamera ur sin lilla handväska, som nu helt förlorade formen och föll ihop i en mjuk skinnhög. Inte så olikt en komocka, tänkte Siwert.

Medan Barbro cirkulerade runt i rummet för att hitta rätt vinkel, frågade hon:”Har du någon bild på Udo Meier?”

Denna fråga hade Siwert förväntat sig sedan början av deras samtal men eftersom han fortfarande kämpade för att få tillbaka känslan i sina fötter kunde han bara svara med ett behärskat, ”neejh.”

En prickande smärta föranmälde hans fötters återkomst till livet. De var blytung och helt utan styrsel.

Barbro fotograferade fortfarande och hade inte märkt något av detta drama, utan uppfattade Siwert som besviken över att han tyvärr inte hade någon bild att ge henne. Hon sade:”Vad synd!”

Nu när fötterna var på återgång i kolsyrebadet, förnyades Siwerts mod. Han tillade:

”Udo låter sig sällan fotograferas, han är lite av en doldis och för att lägga till lite sanningskrydda, ett rykte säger att han kommer från enkla förhållanden och har en bakgrund som murare.”

Barbro hade fotograferat färdigt och reste sig smidigt från halvsittande. Hon verkade inte ha hört det sista, i vart fall skrev hon inget. Blocket åkte med kameran och pennan ned i skinnet, som återfick sin forna form.

”Jag tror jag har nog till en artikel. Tack så mycket, det var en väldigt duktig konstnär! Det vore roligt att se mer alster från Udo Meier.”

Siwert svarade med att smilande nicka.

”Jo och nästa gång”, Barbro riktade ett nagellacksrött pekfinger mot honom. ”Nästa gång du har något så intressant, glöm inte att tipsa tidningen!” Sedan svepte hon ut ur det lilla galleriet.

När hon försvunnit ur sikte, kunde Siwert inte hålla sig för skratt längre. Han skrattade först de obekymrades skratt och sedan övergick det i ett något mer behärskad roat skrockande, sedan fick han sätta sig i det lilla kontoret och ta igen sig över en kopp kaffe. En ljuv hämnds sötma, det var vad det var.

Tur att Vera först kommer hem om ett par veckor. Då kan man ju hoppas att detta är över, tänkte han.

En känsla av gnagande osäkerhet infann sig. Hela den eftermiddagen repeterade och rannsokade Siwert händelsen för sig själv.

Kapitel 3

Lögner som fick eget liv

Det var först ett par dagar senare som han kunde släppa denna sin första och sista lögnhistoria. Det obehag han kände fick honom att lova sig själv att aldrig mer ljuga om något. Men i sitt inre resonemang tyckte han ändå att det hela ändå var ganska harmlöst och utan ont uppsåt. Det var hans försvar medan han för den ökande skaran besökare upprepade vad han hade sagt till Barbro von Språng om Udo Meier.

Han gick till och med så långt att han uppförstörde artikeln från tidningen och framvisade den på en skylt i fönstret. Uppmärksamheten var trevlig och dagarna i butiken gick fort. Han fick bud på skulpturerna från ivriga köpare. Men de var inte till salu, sa han. Ljuga är en sak, tänkte han, att bedraga är något helt annat.

Han döpte den andra skulpturen till, ”Take a walk on the mild site”, efter en låt av Lou Reed. Sonen Johan hade vid varje jobb de hade tillsammans spelat denna på kassettbandspelaren och Johan hade talat om för sin far att texten handlade om att ta risker och att Lou Reed och Andy Warhol var vänner.

Av alla besökare den veckan märkte Siwert en kvinna som var speciellt förtjust, hon kom flera gånger under veckan och hon frågade om hon fick köpa Manhattan, som hon tyckte var helt underbar. Siwert talade om för henne att skulpturerna

var förstudier till stora offentliga utsmyckningar och att konstnären inte tänkte sälja dem. Lögnhistorien hade förstört hans egen konstnärskarriär, i alla fall för nu, och han vågade sig inte på några beställningar. Till kvinnans besvikelse fick han också upplysa henne om att Udo Meier inte heller gör så små arbeten utan att det fortsätter i stora uppdrag.

Ändå kom kvinnan en gång till, nu i sällskap med tre kostymklädda herrar. Siwert kände igen två av dem från den lilla stadens tekniska kontor och gissade att kvinnan också kom därifrån.

De spred ut sig i det lilla galleriet och betraktade skulpturerna med händerna knäppta på ryggen. Detta hade Siwert sett på flera besökare under veckan. Gång på gång varvades hans torn, som var de navet i en klocka.

Det talades lågt, nickades stillsamt och belåtet, det kliades på näsan och det pillades även lite, men diskret. Sedan sade de plötsligt, tack så mycket och försvann.

När veckan var till ända hade hela ”konststimmet” passerat och konstvännerna kom, såg, och gick igen.

”Fina men såg farliga ut att ha hemma”, det var vad de sa, rakt ut.

Sedan fick häftiga och manigfika ”Take a walk on the wild site” och ”Manhattan” stå i fred till den dag Siwert med Johans hjälp transporterade dem med sig hem igen. Han berättade det hela för Vera när hon kom hem, och de skrattade gott åt denna dråpliga historia.

I den lilla stadens konst-elit-krets hade historien om Udo Meier blivit sanning och om man inte visste vem han var, ja då kunde man ju inte heller betraktas som kulturellt bevandrad.

*
**

Kapitel 4

Manhattan

Tiden gick och en lördagseftermiddag, tidig höst, ringde telefonen hemma hos Siwert och Vera. Det var kvinnan från tekniska kontoret. Hon lät förtvivlad och ville absolut träffa dem direkt angående Udo Meier.

Siwert blev nyfiken, Vera blev ängslig, vad hade tekniska kontoret med deras två torn och lögnhistorien att göra? Och jobbade tekniska på lördagar?

De hade hunnit duka fram kaffe på marmorbordet, framför den mjuka soffan, när kvinnan anlände. Vera välkomnade henne i hallen och presenterade henne för Siwert. Lisa Pålsson var i 30 årsåldern, lång och blond men hennes ansikte var gråaktigt.

Det var märkbart tyst när alla satte sig, Siwert och Vera växlade blickar.

”Nå, vad kan vi hjälpa dig med?” Frågade Siwert förvånansvärt lättsamt.

Lisa Pålsson betraktade sina fingernaglar ett tag och lyfte sedan blicken. ”Jag känner mig så dum att komma till Er med mina bekymmer, men kommunen kunde spara pengar på att kontakta konstnären direkt, sen så blev det så här.”

Hennes ögon dalade ned till hennes händer igen. Hon fortsatte, ”jag får skylla mig själv! Jag har ödslat med kommunens pengar, - på ingenting, nästan”, sade hon.

”Jag har blivit till fullständigt åtlöje!” Fortsatte hon hektiskt.

”Men stackars!” Utbrast Vera och räckte fram fatet med kakor som för att trösta.

Lisa förde frånvarande en kaka över till sitt fat.
”Konstnären Udo Meier”, började hon. ”Kan ni fortfarande få tag på honom?”

”Tjæ, kanske, men det kan bli svårt.” Svarade Siwert.
”Vad vill du honom?”

Lisa talade till sina händer, med en hållning som närmade sig fosterställning. ”Det började med att jag såg skulpturerna i ert galleri och blev förtjust. Speciellt i ”Manhattan. Det blev mina kollegor och kommunpolitikerna också.

En tid innan hade vi fått uppdraget av kommunstyrelsen att utsmycka simhallen konstnärligt och Manhattan hade passat perfekt. Men då det verkade omöjligt att köpa den av Er, fick jag uppdraget att kontakta Udo Meier direkt. Jag hittade inga kontaktuppgifter på Udo, så jag försökte med Andy Warhol och Lou Reed som inte svarade.”

”Så jag började titta mig om efter annat som skulle passa men det var inget som var så bra, som Udo Meiers konst.”

En dag under fikarasten på kontoret uttryckte jag min besvikelse över det hela och nämnde Udo Meier. Det var då en kollega sa att hans far kände honom.”

”Udo Meier!” Utbrast Siwert förfärad. Vera nästan hoppade där hon satt.

Siwert lade reflexmässigt en lugnande hand på Veras knä. ”Jasså! Vilket sammanträffande”,

”Ja det är helt otroligt”, svarade Lisa. ”Till råga på allt behövdes det bara ett telefonsamtal och vi fick kontakt.

Udo hade en stuga i närheten av min kollegas far och han visste att Udo snart skulle dit på semester.”

”Vi avtalade tid och åkte dit. Jag är inte bra på språk, så jag tog med mig kollegan som i alla fall kunde vägen dit och lite engelska.”

Lisa rätade lite på sig och tog försiktigt en klunk kaffe. Hon fortsatte:

”Udo Meier tog vänligt emot oss och talade om att fast han reste så mycket, så var han inte så bra på engelska och att han enbart ville tala tyska.”

När vi frågade på engelska, så nickade han förstående och bekräftade på tyska. Det fanns således ingen anledning till oro, tyckte jag. Allt verkade stämma.”

När vi hade talat om vårt ärende, nickade han således och tackade ja. Vi hade då beställt en skulptur liknande ”Manhattan” att placera i simhallen under ett vattenfall. Vi skrev kontrakt och bestämde också datum för avtäckningen.

”75000 kr sattes in på Udo Meiers bankkonto, det var hälften av beloppet, resten skulle betalas efter invigningen. Allt detta hade jag förtroendet från kommunen att göra.”

Tanken på detta ansvar, verkade ha en nedslående effekt på Lisa som nu antog en rodnad runt ögonen och började gråta. Hon grep efter en blommig servett som hon torkade och snöt sig med. Det blev tyst runt bordet.

Siwert funderade. Kommunens tjänstemän och politiker var inblandade så han förstod att något inte var bra, men vad? Innan han hann tänka vidare fortsatte Lisa:

”Jag vet inte vad jag ska göra, pengarna är borta. I alla fall förskottet och jag är till åtlöje för mina arbetsgivare, kollegor och tidningens reporter!”

Hon snyftade. ”Udo Meier var inte konstnären, Udo Meier. Den vi skrev kontrakt med hade missförstått vad vi hade bestämt vid vårt möte, kanske på grund av språket, men i kontraktet tog han ändå fasta på att det var ”Manhattan”, vi beställde.”

Lisa flyttade sig framåt i soffsätet, nästan som om hon skulle resa sig, men hängde kvar i den ställningen. Hon fortsatte:

”Igår skulle avtäckningen av konstverket ske och jag var i i simhallen i god tid. Ingen hade sett någon aktivitet som kunde vara montering av en skulptur eller för den delen Udo Meier så jag blev väldigt nervös, men en halvtimme innan det var dags, dök han upp.

Jag förstod på hans tyska att han väntade på de andra och att allt

hann bli klart i tid. Jag lugnade mig lite och tänkte att han väntade på sina medhjälpare med själva skulpturen.

Tiden använde jag till att visa åskådarna tillrätta. Sen hörde jag avlägsen musik. Horn och trummor och tänkte att Udo hade anlitat en orkester för att sätta guldkant på invigningen.”

Lisa suckade djupt och sjönk ännu mer ihop. Hon kved:

”Det var en riktig tysk marschorkester, med blåsinstrument och dånande trummor. Det kändes som alla fönster och allt kaklet skulle sprängas i bitar omkring oss. Även bänkarna vi satt på, vibrerade i takt och de hann marschera hela vägen runt bassängen innan jag fick stopp på dem.

Det visade sig att orkestern var en prisbelönad paradorkester och att Udo Meier var ledaren, tillika virtuos på bastuba.”

Lisa svalde ljudligt vid minnet av denna fadäs. Hon tillade: ”Stycket de spelade hette Manhattan!”

Sammanhanget började långsamt gå upp för Vera och Siwert. Medan Vera kunde hålla min, mest av medkänsla, bubblade Siwert av skratt.

Helt försänkt i sin fadäs fortsatte Lisa oanfäktad av Siwerts kvävda reaktion.

”Jag försökte få tillbaka en del pengar, men Udo Meier hade sitt kontrakt och envisades med att behålla förskottet. Det täckte precis hans utgifter för att arrangera om musikstycket, resa, uppehälle, och en del av musikernas arvode för att öva in Manhattan.”

Det sista Lisa sade, följdes av att hon på nytt sträckte sig efter en ny servett som hon gömde ansiktet i medan hon uppgivet sa: ”De hade även förberett ett extranummer.”

Vera hällde mer kaffe upp i kopparna för att syssla med något medan Siwert föll i tankar. Det blev tyst en stund.

”Så nu vill du få tag på konstnären Udo Meier och få honom att göra en ny skulptur?” Trevade Siwert i empati med kvinnan, men ändå road.

”Ja! Om det går!” Svarade hon hoppfullt. ”Annars har jag nog inget jobb kvar och jag tyckte ju om det”, suckade hon.

”Seså!” Sade Siwert, nu synligt lättad.

Han kostade på sig en tröstande ton, när han sa: ”Vi hittar på något.”

Lisa lyfte tyst sitt röda ansikte i förväntan.

Siwert fortsatte: ” Skulle en av skulpturerna, som vi ställde ut i galleriet duga?”

”Jaeeh!” Svarade Lisa nu mera likt ett frågetecken.

Siwert smilade snett, med ett ögonkast till Vera och sa: ”Udo Meier har helt lagt av med sin konst och vill inte heller ha tillbaka sina skulpturer.”

Lisas bekymrade ansikte gled av henne och hon lyste upp. Hon lutade sig spänd framåt med händerna i ett fast grepp om soffbordet.

”Du menar att de är kvar här?”

”Javisst!” Sa Vera käckt. Nu hade lättnaden också nått henne. ”Vill du ha en?”

Det såg ut som all världens sorger lämnade Lisa. Hon sprang tvärsöver sittgruppen och kramade först Vera och sedan Siwert så att kaffeservisen skallrade.

*
**

Så blev det så att i kommunens simhall, över besökarnas huvuden, uppenbarade sig en magnifik skulptur som med sina hårda ytor delade vattenfallet från ovan.

En mäktig imponerande syn av skimrande glas och grå betong i en fulländad komposition. En fröjd för alla att se och för alla barn som lekte i de glittrande kaskaderna.

Udo Meiers "Manhattan" blev yttermera en fast punkt i lokala politikernas och turistguiders rundtur, som ingen viktig besökare fick missa.

På en liten oansenlig skylt står det:

Titel Manhattan

Konstnär Udo Meier

Donerad av Siwert och Vera Perlin.

*
**

Prolog:

Berättelsen har ursprung i en verklig händelse. Historien är som en skröna alltid uppdiktad och utvidgat för underhållningsvärdets skuld.

”Siwert” som hette något annat, uppnådde aldrig en karriär som konstnär men som pensionär hjälpte han ibland sin son i byggfirman. Då gjorde Siwert många små och stora murarprojekt och varje gång signerade han i det blöta bruket med, ”Udo Meier.”

Tack för att du läste till slutet.

Om författaren

Lena Torp har en bakgrund som illustratör, kommunikatör och gymnasielärare i media och bild. Berättandet i bild och text har alltid varit hennes drivkraft.

2007, bjöds författaren till en jurybedömd novellsamling, -Småland skriver-, ett Astrid Lindgrens hembygdsprojekt.

ISBN 978-91-7694-784-7.

Det blev -Skrönan om Udo Meier-.Utgåvan ovan är omarbetat 2023.

2021 utgavs barnbilderboken -Tove lär sig flyga- (Bokus.se och biodlarna.se). Det är en fantasifull och samtidigt utbildande saga om ett bis utveckling och liv i kupan.

2023 Den illustrerade spökhistorien -Blöta fotspår- (utgiven som e-bok), är en ungdomsroman, som även kan läsas med behållning av vuxna. Den tar läsaren tillbaka till 1800-talets- Sverige, mitt i en nutida slottsrenovering.

TORP FÖRLAG

Text©Lena Torp

www.torpforslag.se